

'Een zinderende thriller!' – **HUMO**

KARIN FOSSUM

KIJK NIET ACHTEROM

LITERAIRE THRILLER

Karin Fossum

KIJK NIET ACHTEROM

Literaire thriller

Voor Bente Konstance

Ragnhild deed voorzichtig de deur open en keek naar buiten. Op straat was alles stil en de wind die 's nachts tussen de huizen had gespeeld, was eindelijk gaan liggen. Ze draaide zich om en trok de poppenwagen over de drempel.

‘We hebben nog niet eens gegeten’, klaagde Marthe. Ze duwde tegen de achterkant van het wagentje om te helpen.

‘Ik moet naar huis. We gaan boodschappen doen’, antwoordde Ragnhild.

‘Zal ik straks naar je toe komen?’

‘Best. Als we naar de winkel zijn geweest.’

Ze stond op het grindpad en duwde de poppenwagen nu omhoog naar het hek. Dat was niet zo gemakkelijk, daarom draaide ze zich om en trok ze het wagentje maar achter zich aan.

‘Tot straks, Ragnhild.’

De deur sloeg dicht. Een harde knal van hout tegen metaal. Ragnhild had moeite het hek dicht te krijgen, maar ze durfde het niet open te laten staan: stel dat de hond van Marthe wegliep. Die lag onder de tuintafel en volgde haar oplettend met zijn ogen. Toen ze zeker wist dat het hek naar behoren dicht zat, liep ze de weg op in de richting van de garages. Ze kon een stukje afsteken door het paadje tussen de huizen door te nemen, maar ze bedacht dat dat te lastig was met de poppenwagen. Een van de burens deed net zijn garagedeur dicht. Hij glimlachte naar haar en knoopte zijn jas dicht, een beetje onhandig, met één hand. Een grote zwarte Volvo stond zachtjes te brommen.

‘Zo, Ragnhild, je bent al vroeg op pad. Sliep Marthe nog?’

‘Ik heb vannacht bij haar gelogeed’, deelde ze mee. ‘Op een matras op de grond.’

‘O, op die manier.’

Hij deed de garagedeur op slot en keek op zijn horloge, het was zes minuten over acht. Even later sloeg de auto de hoek om.

Ragnhild hield de poppenwagen met beide handen vast. Ze was op het punt aangekomen waar de weg nogal steil naar beneden afliep, ze moest haar best doen om het wagentje in bedwang te houden. De pop, die Elise heette, naar haar vernoemd omdat zij Ragnhild Elise heette, gleed naar het hoofdeinde van het wagentje. Dat zag er niet prettig uit, dus liet ze de wagen met één hand los en trok de pop terug, duwde even op het dekentje en liep verder. Ze droeg plastic schoenen, de ene was rood met een groene veter, de andere was groen met een rode veter, en zo hoorde het ook. Verder droeg ze een rood trainingspak met de leeuw Simba op de voorkant, met daar overheen een groen windjack. Ze had onwaarschijnlijk dun blond haar, niet erg lang, maar toch had ze een elastiekje bovenop haar hoofd vastgemaakt. Aan het elastiekje bungelden kleurige plastic vruchtjes en in het midden stak een plukje haar omhoog, als een zielig palmboompje. Ze was zes en een half jaar oud, maar klein voor haar leeftijd. Pas als ze haar mond opendeed begreep je dat ze binnenkort naar school zou gaan.

Ze kwam niemand tegen op straat, maar toen ze vlakbij het kruispunt was, hoorde ze een auto aankomen. Daarom bleef ze aan de kant van de weg staan wachten tot de roestige bestelauto over de verkeersdrempel was gehobbeld. De auto ging nog langzamer rijden toen de bestuurder het roodgeklede kind zag staan. Ragnhild wilde de straat oversteken. Aan de overkant was een stoep en haar moeder had gezegd dat ze altijd op de stoep moest lopen. Ze wachtte tot de auto doorreed, maar hij stopte. De bestuurder draaide het raampje omlaag.

‘Steek maar over, ik wacht wel’, riep hij.

Ze aarzelde even, toen stak ze de straat over. Ze moest zich omdraaien om de poppenwagen de stoep op te trekken. De auto reed

een stukje verder en stopte toen weer. Het raampje aan de andere kant ging open. Hij heeft gekke ogen, dacht ze, heel groot en heel rond, als knikkers. Ze stonden ver uit elkaar en waren flets, als dun ijs. Zijn kleine mond met de vlezige lippen hing een beetje naar beneden, als de bek van een vis. Hij keek naar haar.

‘Moet je helemaal naar boven met die wagen?’

Ze knikte. ‘Ik woon aan de Granietweg.’

‘Da’s nog een heel eind. Wat zit er in je wagentje?’

‘Elise’, antwoordde ze en tilde de pop op.

‘Mooi’, zei hij met een brede glimlach. Als hij lachte was zijn mond mooier.

Toen krabde hij op zijn hoofd. Zijn haar was borstelig en stak in dikke bosjes omhoog, als de bladeren van een ananas. Door het krabben werd het nog erger.

‘Ik kan je wel een stukje meenemen’, zei hij toen. ‘De poppenwagen kan achterin.’

Ragnhild dacht even na. Ze keek omhoog, de straat was lang en steil. De man trok de handrem aan en keek achterom.

‘Mamma wacht op me’, zei Ragnhild. Ergens in haar achterhoofd rinkelde een belletje, maar niet hard genoeg.

‘Je bent sneller thuis als ik je breng’, zei hij toen.

Dat gaf de doorslag. Ragnhild was een praktisch meisje, ze duwde de poppenwagen naar de achterkant van de auto en de bestuurder sprong naar buiten. Hij maakte de achterdeur open en zette met één hand de poppenwagen in de auto, daarna tilde hij Ragnhild op.

‘Jij moet achterin zitten om je wagentje vast te houden. Anders slingert hij heen en weer.’

Hij liep weer naar voren, stapte in en maakte de handrem los.

‘Moet je elke dag tegen die helling op?’ Hij keek haar via het spiegelte aan.

‘Alleen als ik bij Marthe ben geweest. Ik heb bij haar gelogeed.’

Ze haalde een gebloemde toilettas onder het poppendekentje vandaan en maakte die open. Constateerde dat alles erin zat: de nachtpon met de afbeelding van Nala, haar tandenborstel en de

haarborstel. De bestelauto hobbelde over de volgende verkeersdrempel. De man keek voortdurend in zijn spiegeletje.

‘Heb je wel eens zo’n tandenborstel gezien?’ vroeg Ragnhild, terwijl ze de borstel voor hem omhoog hield. Het was een tandenborstel op pootjes.

‘Nee!’ zei hij enthousiast. ‘Hoe kom je daaraan?’

‘Die heeft pappa gekocht. Heb jij niet zo-eentje?’

‘Die ga ik voor kerst vragen.’

Toen ze eindelijk over de laatste hobbel waren, schakelde hij verder naar z’n twee. Dat maakte een hard, schrapend geluid. Het meisje zat op de vloer van de auto en hield de poppenwagen stevig vast. Wat een lief, klein meisje, dacht hij, zo mooi in haar rode trainingspak, net een rijpe bes. Hij floot een deuntje en voelde zich de koning te rijk, zoals hij achter het stuur van de grote auto troonde, met het kleine meisje achterin. Echt de koning te rijk.

Het dorp lag in een dal, diep landinwaarts aan een fjord, aan de voet van een berg. Als een kolk in een rivier waarin het water veel te stil stond. En iedereen weet dat alleen stromend water vers is. Het dorp was het stiefkind van de gemeente en de wegen die erheen leidden waren onbeschrijfelijk slecht. Een doodenkele keer was een bus genegen om bij de oude melkfabriek te stoppen en mensen op te pikken die naar de stad wilden. Weer thuisgekomen was moeilijker.

De berg was een grijze top, vrijwel onbenut door de mensen die er woonden, maar drukbezocht door mensen die van ver kwamen. Dat was te danken aan de bijzondere mineralen en een niet onbelangrijke, unieke flora. Op rustige dagen kon je zacht gerinkel op de berg horen, je zou bijna denken dat het er spookte. In werkelijkheid waren het de schapen die op de top graasden.

De heuvelruggen rondom staken blauw en doorschijnend door de nevel, die als dik vilt, met hier en daar een wollige mistsluier, over het landschap hing. Konrad Sejers vinger volgde de hoofdweg op de plattegrond. Ze naderden een rotonde. Agent Karlsen zat achter het stuur, hij keek opletten over de velden en volgde de aanwijzingen.

‘Hier moet je rechtsaf de Gneisweg in, dan de Leisteenlaan op en linksaf de Veldspaatweg in. De Granietweg is een zijstraat aan de rechterkant. Een doodlopende straat’, zei Sejer bedachtzaam. ‘Nummer vijf zou dan het derde huis aan de linkerkant moeten zijn.’

Hij was gespannen. Zijn stem klonk nog afgemetenner dan anders.

Karlsen reed de auto de nieuwbouwwijk binnen, over de verkeersdrempels. Zoals op veel andere plaatsen kropen de nieuwe bewoners bij elkaar op een kluitje, een stukje van de plaatselijke bevolking af. Behalve de aanwijzingen werd er niet veel gezegd. Ze naderden het huis, bereidden zich voor, hoopten dat het vermiste kind weer was thuisgekomen. Misschien zat ze bij haar moeder op schoot, verbaasd en geschrokken van alle consternatie. Het was één uur, dus het meisje werd al vijf uur vermist. Twee uur zou nog redelijk zijn, vijf was absoluut te lang. Het ongemakkelijke gevoel werd sterker, als een dood punt in de borst waar het bloed niet verder wilde stromen. Ze hadden allebei zelf kinderen, Karlsen had een dochter van acht, Sejer een kleinzoon van vier. De stilte tussen hen was gevuld met beelden die misschien werkelijkheid zouden worden. Dat was precies wat Sejer beseftte, op het moment dat ze voor het huis parkeerden. Nummer vijf was een laag wit huis met donkerblauwe kozijnen. Een typisch standaard nieuwbouwhuis zonder karakter, als een poppenhuis versierd met decoratieve luiken en een sierrand langs het dak. De tuin was goed onderhouden. Rond het hele huis was een grote veranda met een fraai houten hek eromheen. Het huis stond bijna bovenaan de helling, met uitzicht over het hele dorp, een mooi gehucht met boerderijen en landerijen. Naast de brievenbus stond de dienstauto die vooruit was gegaan.

Sejer ging als eerste naar binnen, hij veegde zijn voeten zorgvuldig op de deurmat en boog zijn hoofd bij de deur naar de woonkamer.

Binnen een seconde hadden ze de situatie overzien. Het meisje was nog steeds spoorloos, de paniek was tastbaar. De moeder zat op de bank, een grote vrouw in een geruite jurk. Naast haar, met een hand op haar arm, zat een agente. De angst in de kamer was bijna te ruiken. De moeder probeerde uit alle macht haar tranen, of misschien een schelle angstkreet binnen te houden, daarom hijgde ze bij de minste krachtsinspanning. Zoals toen ze opstond en hen een hand toestak.

‘Mevrouw Album,’ zei hij, ‘er zijn mensen naar haar op zoek, nietwaar?’

‘Een paar bureu. Ze hebben een hond bij zich.’ Ze liet zich weer op de bank vallen. ‘We moeten elkaar helpen.’

Sejer ging in de stoel tegenover haar zitten en boog zich naar voren. Hij bleef haar in de ogen kijken.

‘We zullen een hondenpatrouille op pad sturen. U moet me alles over Ragnhild vertellen. Wie ze is, hoe ze eruit ziet en wat ze aan had.’

Geen antwoord, alleen heftig geknik. Haar mond was stijf, bevoog niet.

‘Heeft u naar alle denkbare plaatsen gebeld?’

‘Er zijn niet zo veel plaatsen waar ze kan zijn’, mompelde ze. ‘Ik heb ze allemaal gebeld.’

‘Heeft u familie in het dorp?’

‘Nee. Wij komen hier niet vandaan.’

‘Gaat Ragnhild naar een peuterspeelzaal of een kleuterschool?’

‘Er was geen plek.’

‘Heeft u nog meer kinderen?’

‘We hebben alleen haar.’

Hij probeerde adem te halen zonder geluid te maken. ‘In de eerste plaats’, zei hij toen, ‘haar kleren. Graag zo nauwkeurig mogelijk.’

‘Een rood trainingspak,’ stamelde ze, ‘met een leeuw op de voorkant. Een groen windjack met een capuchon. Een rode en een groene schoen.’ Het kwam er met horten en stoten uit, haar stem begaf het bijna.

‘En Ragnhild zelf? Kunt u haar voor mij beschrijven?’

‘Eén meter tien. Achttien kilo. Lichtblond haar. We zijn pas nog bij het consultatiebureau geweest.’

Ze liep naar de televisie, waar een paar foto’s aan de muur hingen. De meeste waren van Ragnhild, één was van haarzelf in klederdracht en één van een man in een uniform van de landmacht, waarschijnlijk haar echtgenoot. Ze koos er eentje uit waar het meisje lachend op stond en gaf die aan hem. Het haar van het kind was bijna wit, dat van haar moeder gitzwart. Maar de vader was blond. Er piepten wat plukjes haar onder de legerpet vandaan.

‘Wat is ze voor meisje?’

‘Ze vertrouwt iedereen’, hikte ze. ‘Praat met iedereen.’ Ze rilde bij deze bekentenis.

‘Zulke kinderen redden zich in feite het beste in deze wereld’, zei hij overtuigend. ‘We moeten de foto meenemen.’

‘Dat begrijp ik.’

‘Vertelt u eens’, zei hij, en ging weer zitten, ‘waar de kinderen in dit dorp naartoe gaan als ze een stukje gaan wandelen.’

‘Naar de fjord. Naar het strand. Of naar Horgen. Of naar de top van de Koll. Sommigen gaan naar drinkwaterbassin, of ze gaan het bos in.’

Hij keek door het raam naar buiten en zag de zwarte dennenbomen.

‘Is er überhaupt iemand die Ragnhild nog heeft gezien, nadat ze vertrokken is?’

‘De buurman van Marthe heeft haar bij de garage gezien toen hij naar zijn werk ging. Dat weet ik omdat ik zijn vrouw heb gesproken.’

‘En waar woont Marthe?’

‘Aan de Kristalweg. Een paar minuten hier vandaan.’

‘Ze had een poppenwagen bij zich?’

‘Ja. Een roze, van het merk Brio.’

‘Hoe heet die buurman? Die haar heeft gezien?’

‘Walther’, zei ze verbaasd. ‘Walther Isaksen.’

‘Waar kan ik hem vinden?’

‘Hij werkt bij Dyno Industrie. Personeelszaken.’

Sejer stond op, liep naar de telefoon en belde inlichtingen, kreeg het nummer, draaide dat en wachtte.

‘Ik moet dringend een medewerker van u spreken. Zijn naam is Walther Isaksen.’

Mevrouw Album staaarde hem vanaf de bank bezorgd aan, Karl-
sen bestudeerde het uitzicht door de ramen, de blauwe heuvels, de
landerijen, in de verte zag hij een witte kerktoeren.

‘Konrad Sejer van de politie’, zei hij kortaf. ‘Ik bel vanaf de Graniet-
weg nummer vijf, dan begrijpt u misschien waarom.’

‘Is Ragnhild nog steeds zoek?’

‘Ja. Maar ik heb gehoord dat u haar heeft gezien toen ze het huis
verliet?’

‘Ik deed net de garagedeur dicht.’

‘Heeft u toevallig op de klok gekeken?’

‘Het was zes over acht, ik was een beetje aan de late kant.’

‘Bent u heel zeker van het tijdstip?’

‘Ik heb een digitaal horloge.’

Sejer zweeg, probeerde zich de weg die ze gereden hadden voor
de geest te halen. ‘U hebt haar dus om acht uur nul zes bij de garage
achtergelaten en bent rechtstreeks naar uw werk gereden?’

‘Ja.’

‘De Gneisweg af naar de hoofdweg?’

‘Dat klopt.’

‘Ik zou denken’, zei Sejer, ‘dat de meeste mensen op dat tijdstip naar
de stad rijden en er dan wellicht weinig verkeer de andere kant op is?’

‘Ja, dat klopt. Er is in onze wijk geen doorgaande weg. En geen
werk ook.’

‘Bent u onderweg toch nog auto’s tegengekomen? Iemand die de
wijk in reed?’

Hij dacht na. Sejer wachtte. In de kamer was het zo stil als in een
grafkamer.

‘Ja, ik ben inderdaad iemand tegengekomen, beneden op de vlakte.
Vlak voor de rotonde. Een bestelwagen geloof ik, gevlekt en lelijk.
Reed heel erg langzaam.’

‘Wie zat er in?’

‘Een man’, zei hij aarzelend. ‘Een man alleen.’

‘Ik heet Raymond’, zei hij glimlachend.

Ragnhild keek op, zag het lachende gezicht in het spiegeltje, en de Koll die in de ochtendzon baadde.

‘Zullen we een eindje gaan rijden?’

‘Mamma wacht op me.’ Ze zei het op een ouwelijke toon.

‘Ben je wel eens bovenop de Koll geweest?’

‘Eén keer, met pappa. We hadden eten meegenomen.’

‘Je kunt met de auto naar boven rijden’, vertelde hij. ‘Vanaf de andere kant. Zullen we naar de top rijden?’

‘Ik wil naar huis’, zei ze, een beetje onzeker nu.

Hij schakelde terug en stopte.

‘Een klein stukje maar?’ bedelde hij.

Hij had een iele stem. Ragnhild vond dat hij een beetje zielig klonk. En ze was niet gewend om tegen de wensen van volwassenen in te gaan. Ze stond op en liep naar voren, leunde over de stoel.

‘Een klein stukje’, herhaalde ze. ‘Naar de top en meteen weer naar huis.’

Hij reed achteruit de Veldspaatweg in, keerde en reed toen weer terug.

‘Hoe heet jij?’ vroeg hij.

‘Ragnhild Elise.’

Hij wiegde een beetje heen en weer en kuchte belerend. ‘Ragnhild Elise. Je kunt zo vroeg op de ochtend nog geen boodschappen doen. Het is nog maar kwart over acht. De winkel is nog niet open.’

Ze gaf geen antwoord. In plaats daarvan tilde ze Elise uit het wagentje, zette de pop op haar schoot en schikte haar jurk. Daarna trok ze de speen uit de mond van de pop. Die begon meteen te huilen, een teer, metalig zuigelingengejank.

‘Wat is dat?’

Hij remde plotseling af en keek in het spiegeltje.

‘Dat is Elise maar. Ze huilt als ik de speen eruit haal.’

‘Dat wil ik niet horen! Stop hem er weer in!’

Hij zat nu onrustig achter het stuur, de auto slingerde heen en weer.

‘Pappa kan beter autorijden dan jij’, zei ze.

‘Ik heb het mezelf moeten leren’, zei hij verongelijkt. ‘Niemand wilde mij les geven.’

‘Waarom niet?’

Hij gaf geen antwoord, gooide alleen zijn hoofd in zijn nek. De auto was nu bij de hoofdweg aangekomen, hij reed in zijn twee naar de rotonde en stak met een roestig gebrul de kruising over.

‘Nu zijn we zo bij Horgen’, zei ze tevreden.

Hij gaf nog steeds geen antwoord. Tien minuten later sloeg hij linksaf, de berg op. Onderweg passeerden ze een paar boerderijen, rode hooischuren en enkele geparkeerde tractoren. Ze kwamen niemand tegen. De weg werd steeds smaller, met steeds meer kuilen. Ragnhild kreeg moeie armen van het vasthouden van de poppenwagen, ze legde de pop op de grond en zette een voet als rem tussen de wielen.

‘Hier woon ik’, zei hij plotseling en zette de auto stil.

‘Met je vrouw?’

‘Nee, met mijn vader. Maar die ligt in bed.’

‘Is hij nog niet wakker?’

‘Hij ligt altijd in bed.’

Ze keek nieuwsgierig door het raampje naar buiten en zag een merkwaardig huis staan. Oorspronkelijk was het een vakantiehuisje waar een stuk was aangebouwd, eerst één stuk, toen nog een stuk. De delen hadden allemaal een andere kleur. Naast het huis stond een garage van golfplaten. Het erf was dichtgegroeid. Een oude roestige eg werd langzaam door brandnetels en paardebloemen gesmoord. Maar Ragnhild was niet in het huis geïnteresseerd, ze had iets anders opgemerkt.

‘Konijnen!’ zei ze ademloos.

‘Ja’, zei hij tevreden. ‘Wil je ze zien?’

Hij sprong naar buiten, maakte de achterdeur open en tilde haar uit de auto. Hij had een vreemde manier van lopen, zijn benen waren

bijna onnatuurlijk kort en hij had heel erge o-benen. Hij had kleine voeten. Tussen zijn brede neus en zijn enigszins uitstekende onderlip zat maar een klein stukje. Aan zijn neus hing een grote heldere druppel.

Ragnhild begreep dat hij niet zo oud was, hoewel hij waggelde als een oude man. Maar het was ook grappig. Een jongensgezicht op een oud lichaam. Hij waggelde naar de konijnehokken en maakte ze open. Ragnhild stond als betoverd.

‘Mag ik er eentje vasthouden?’

‘Ja. Kies maar.’

‘Die kleine bruine’, zei ze verrukt.

‘Dat is Påsan. Hij is de mooiste.’

Hij maakte het hok open en tilde het kleine beestje eruit. Een mollig dwergkonijn met hangoren en de kleur van koffie met veel melk. Hij trappelde enorm met zijn poten, maar werd rustiger zodra hij in Ragnhilds armen lag. Die was een ogenblik volkomen sprakeloos. Ze voelde zijn hartje tekeer gaan en raakte voorzichtig zijn ene oor aan. Het was net een stukje fluweel tussen haar vingers. Zijn snuit glom zwart en vochtig als een dropje. Raymond stond naast haar en keek ernaar. Hij had een meisje, helemaal voor zichzelf, en niemand had hen gezien.

‘De foto’, zei Sejer, ‘wordt met het signalement naar de kranten gestuurd. Zonder tegenbericht wordt het vannacht afgedrukt.’

Irene Album viel snikkend over de tafel heen. De anderen keken zijwendend naar hun handen en naar haar schokkende rug. De agente zat gereed met een zakdoek. Karlsen schoof wat met zijn stoel en keek op de klok.

‘Is Ragnhild bang voor honden?’ wilde Sejer weten.

‘Waarom vraagt u dat?’ snikte ze.

‘Het gebeurt wel eens dat we met de hondenpatrouille naar kinderen zoeken en dat ze zich verstoppen als ze onze herdershonden horen.’

‘Ze is niet bang.’

De woorden herhaalden zich in zijn hoofd. *Ze is niet bang.*

‘U heeft uw man nog niet te pakken gekregen?’

‘Hij is in Narvik op oefening’, fluisterde ze. ‘Ergens in de bergen.’

‘Gebruiken ze geen mobiele telefoons?’

‘Er is daar geen ontvangst.’

‘De mensen die haar nu zoeken, wie zijn dat?’

‘Jongens uit de buurt. Die overdag thuis zijn. Eentje heeft een telefoon bij zich.’

‘Hoe lang zijn ze nu al weg?’

Ze keek op de klok aan de muur. ‘Ruim twee uur.’

Haar stem trilde niet meer, ze klonk nu een beetje alsof ze onder de medicijnen zat, suf bijna, alsof ze half in slaap praatte. Hij boog zich weer naar voren en praatte zo langzaam en duidelijk mogelijk tegen haar.

‘Waar u momenteel het allerbangst voor bent, is hoogstwaarschijnlijk *niet* gebeurd. Begrijpt u dat? Meestal verdwijnen kinderen vanwege kleinigheden. Het is zelfs zo dat er aan de lopende band kinderen verdwijnen, eenvoudig omdat ze kinderen zijn. Ze hebben geen gevoel voor tijd en verantwoordelijkheid, en ze zijn zo verdraaid nieuwsgierig dat ze elk idee dat ze maar invalt volgen. Zo zijn kinderen en daarom verdwijnen ze. Maar gewoonlijk duiken ze net zo plotseling weer op. Vaak kunnen ze niet eens goed uitleggen waar ze zijn geweest of wat ze hebben gedaan. In de regel’, hij haalde diep adem, ‘mankeren ze helemaal niets.’

‘Ja!’ zei ze, hem strak aankijkend. ‘Maar ze is nog nooit eerder zo maar verdwenen!’

‘Ze wordt groter, en ouder’, zei hij indringend. ‘Ze durft steeds meer.’

God sta me bij, dacht hij meteen, ik heb overal een antwoord op. Hij stond weer op en draaide een ander telefoonnummer. Weerstand

de neiging om nogmaals op zijn horloge te kijken, dat zou hem er alleen maar aan herinneren dat de tijd doorliep en daar zat niemand op te wachten. Hij kreeg de meldkamer aan de lijn, gaf een korte samenvatting van de situatie en vroeg hen contact op te nemen met het Rode Kruis. Hij gaf het adres door en schetste snel een beeld van het meisje. Rode kleding, nagenoeg wit haar, roze poppenwagens. Hij vroeg of er nog nieuwe meldingen waren binnengekomen, maar ze hadden niets ontvangen. Hij ging weer zitten.

‘Heeft Ragnhild het de laatste tijd wel eens over mensen gehad die u niet kent?’

‘Nee.’

‘Had ze geld? Kan ze op zoek zijn gegaan naar een kiosk?’

‘Ze had geen geld.’

‘Dit is een klein dorp’, ging hij verder. ‘Is het wel eens voorgekomen dat ze buiten was en dat een van de burens haar een lift gaf?’

‘Ja, dat is wel eens voorgekomen. Er staan hier ongeveer honderd huizen en ze kent bijna iedereen. En ze kent hun auto’s. Af en toe gaat ze wel eens naar de kerk, samen met Marthe, met hun poppenwagens, en dan is er wel eens een of andere buur die hen terugbrengt.’

‘Hebben ze een bepaalde reden om naar de kerk te gaan?’

‘Er ligt daar een jongetje begraven dat ze gekend hebben. Ze plukken bloemen en leggen die op zijn graf en dan gaan ze weer terug. Ik geloof dat ze het spannend vinden.’

‘Heeft u al bij de kerk gezocht?’

‘Ik heb om tien uur gebeld om te vragen waar Ragnhild bleef. Toen Marthe zei dat ze om acht uur was weggegaan, ben ik als de bliksem in de auto gestapt. Ik heb de deur opengelaten voor het geval ze thuis zou komen terwijl ik haar aan het zoeken was. Ik ben naar de kerk gereden en naar het Fina-station, ik ben uitgestapt en heb overal gezocht. Ik ben bij het garagebedrijf naar binnen gegaan en heb achter de melkfabriek gekeken, daarna ben ik naar de basisschool gereden om op het schoolplein te zoeken, want daar hebben ze klimtoestellen en zo. En toen heb ik het nog bij de kleuterschool gevraagd. Daar wilde ze zo ontzettend graag naartoe, ze...’